

tution, der tager sig af Ahmingen. Der henvises ligeledes til Skipperlavet og dets Oldermænd — det er ogsaa en Institution og en Person, der ikke kendes mere. Der er helt igennem en Masse Smaating, som ville udkræve en hel Forandring af Forordningen, og som ere uden nogen som helst Nytte. Men Hovedfejlen ved Forordningen er efter min Opfattelse, at den kun taler om Ahmingslæst; de 4,000 Pd. betegnes som Ahmingslæst, medens Læstbetegnelsen er afskaffet hele Verden over og ogsaa i Danmark, siden vi fik Loven om Skibes Maaling af 13de Marts 1867. Alene det er tilstrækkeligt til at afskaffe Forordningen, og jeg anbefaler Afskaffelsen. Men jeg ønsker Lejlighed til at forhandle med den højtærede Minister om, hvorvidt man ikke kunde erstatte det lille Punkt, som kommer til at staa øde, naar Forordningen afskaffes, nemlig Bestemmelsen om, at der kan ahmes Fartøjer til at levere Sand, Grus og Sten til Opfyldnings- og Dæmningsarbejder. I Havneraadet bestemte man enstemmigt, som jeg nævnte før, at bibeholde Forordningen med Modifikation. Jeg finder, det er urigtigt; jeg finder, den skal og bør afskaffes. Men der er en lang naturligere og simplere Vej at gaa, nemlig den, at rette en Anmodning til den højtærede Finansminister om at lade forelægge for Rigsdagen et Tillæg til Maalingsloven, et Tillæg, som giver Bestemmelser om, hvorledes man skal ahme Fartøjer, ikke ved den antikerede, højt primitive Maade, hvorpaa det nu sker, men gennem de Maale-systemer og Beregninger, som man er fortrølig med i Skibsmaalings- og Registreringsbureauet. Ad denne Vej vil man kunne faa erstattet det lille Punkt, der kommer til at mangle, naar vi afskaffe Forordningen, og man vil ikke paabyrde Havnevesenet forøgede Udgifter ved, at det ikke har ahmede Fartøjer til at føre Sten osv. til Dæmninger og Bolværker. I det Tilfælde, at man ikke faar et saadant Erstatningsstillæg til Maalingsloven, vil Resultatet være, at Baade, der komme ind fra Søen med Stene, ere nødsagede til først at lægge til Land, losse Stenene, stille dem op i afmærkede Firkanter, maale dem, beregne Vægten af dem efter Kubikmaalet og saa indlade dem i Baadene og føre dem ud til Dæmningen, eller hvor de nu skulle anvendes, hvilket vil være et stort Spild af Tid og Kræfter og medføre forøgede Omkostninger.

Idet jeg saaledes meget anbefaler Ophævelsen af Forordningen ad den af mig angivne Vej, skal jeg henlede Opmær-

somheden paa et Forhold, som staa i nær Forbindelse dermed. Der er under 30te Januar 1899 ratificeret en Overenskomst mellem Frankrig, Tyskland, Holland og Belgien, som gaar ud paa Gensidighed med Hensyn til at lade disse fire Landes Indvande, Kanaler, Floder, Indhave osv. befare af de søgaaende Lægttere eller dækkede Pramme, som forskellige Nationer anvende. Der har nemlig i de senere Aar udviklet sig en ikke ringe Fart med søgaaende Pramme af langt større Dimensioner, end der kan maales ved det nuværende Ahmingsystem, hvilket atter er en Ulempe ved den nuværende Forordning. Det er vedtaget ved den nævnte Overenskomst at anvende Maaleregler for Ahmingen, som staa i Overensstemmelse med de Regler, man er vant til at følge ved Deplacementsbestemmelser i Henhold til Maaleloven. Naar disse Pramme befare Indvandene i de nævnte Lande, klare de deres Skibs- og Toldafgifter efter Beregninger, der støtte sig til de Ahmingstal, de ere forsynede med. Ahmingen foregaar i øvrigt efter Metersystemet, og Afstanden mellem de forskellige Vandlinier, som kunne drages hen langs Baadens Yderside, varierer mellem 1 Decimeter og 1 Centimeter. Naar man altsaa kunde faa et her til svarende Tillæg indført i vor Maalelov, var man rede til at tiltræde den nævnte Konvention, dersom der gives Lejlighed dertil. Endnu har vor Skibsfart ikke udviklet sig i den Retning, at vi have søgt med store søgaaende Pramme at drive Handel paa andre Landes indre Farvande, medens andre Lande, særlig Tyskland, have ført og fremdeles føre Handel paa vore indre Farvande, Smaafarvandene, med den Slags Pramme. Det er en Kendsgærning, som enhver kan blive oplyst om, og naar jeg endelig ønsker, at Forordningen skal afskaffes og afløses af det nævnte Tillæg, saa ligger det endelig i, at der er indbudt til den 9de Sofartskonference i Düsseldorf i Juni—Juli Maaneder næste Aar, og at der blandt de Forhandlingsgenstande, der foreligge for denne Konference, netop Spørgsmaalet om Toldpligt, Havneafgift osv. for saadanne oversøiske Lægttere, indtager en fremtrædende Plads. Vi ere indbudte til at deltage i denne Kongres, og saa vidt mig bekendt har Ministeriet erklæret sig villigt til at deltage i den. Hvis det sker, vil det være en stor Lettelse for den Udsending, vort Ministerium vælger, at kunne sige: Vi ere helt færdige til at gaa ind paa Konventionen mellem de fire Magter, dersom den kan